

ΦΟΡΕΣ

Εἶναι φορές πού δέν μπορούμε ν' ἀπολαύσουμε
τῶν αἰσθημάτων μας τές πλήρεις ἡδονές
καί τές μικρές χαρές, κι ἂν τὸ ποθοῦμε. Εἶναι φορές
σὰν κείνη τὴ φορά, πού εἶχα τὸ σῶμα
αὐτὸ τὸ ἄρμονικό, τὸ ποικιλμένο σῶμα
πάνω στὴν κλίνη μου. Τόσο πλησίον
ἦλθαμε καὶ ἀνέτως, τόσο πλησίον
οἱ περιστάσεις ἔφεραν, οἱ λάθος περιστάσεις.

Ἄν ἐχρησίμευσεν ἡ κλίνη ὡς κλίνη
δέν θὰ πῶ. Δὲ θὰ χαλάσω τὴν εἰκόνα
τῆς ἀψογῆς νεότητος, τῆς ὀμορφιάς τὸ ἰδανικό
πού ἔμεινε ὀλίγον εἰς τὸν τόπον, τῶν αἰσθήσεων
τές φωνές, τῶν ἀγγιγμάτων. Δέν θὰ θυμηθῶ
τὸ πόσον ἤθελα στὴν κλίνη αὐτὴ ν' ἀγαπηθῶ.

[22.9.2002]

ΛΙΓΟΙ

Κι ἂν βρεῖς τὴν ἡδονὴ στὸ πλῆθος τῶν ἐρώτων
τῆς σειρᾶς, γιὰ λίγο θὰ εἶναι. Δέν θὰ σέ δοθεῖ
ἡ ἐκλεκτὴ ἀπόλαυσις τῶν πρώτων, τῶν σεμνῶν
καὶ συναρπαστικῶν ἐρώτων, ὅσων ἔζησες. Αὐτὴν

εἰς τὴν ποσότηταν δέν θὰ ἴβρεις, ὅπως τότε
στὸ πεινασμένο βλέμμα πάνω ἀπ' τὸ κερί,
στὸ διψασμένο γι' ἄλλο σῶμα σῶμα
καὶ στῶν λυγμῶν τὴν ἔκρηξιν τὴν ἔνωσες.

Στὰ πρωινὰ ξυπνήματά σου δέν θὰ βλέπεις
τὴν ὀμορφιά πού κάποτε εἶχες ἀγκαλιά. Ἄ, τὰ φιλιὰ
πού τότε δίστασες νὰ δώσεις, ἡ γλυκεῖα ἡδονὴ

πού δέν ἐτόλμησες νὰ πιεῖς, αὐτὰ σέ πνίγουν,
τὰ ἀνεκπλήρωτα τῶν λίγων, τῶν ἀγνῶν
καὶ συγκλονιστικῶν ἐρώτων, ὅσων ἔζησες.

[8 Μαΐου 2005]

ΣΤΙΓΜΕΣ

Περιχαρεῖς μικρὲς στιγμὲς τῆς νεότητός μου,
ὅταν τὰ μονοπάτια μου περνοῦσαν
τὰ λατρεμένα εἶδωλα, τῆς ἡδονῆς οἱ ἀπτές μορφές
πηαίνοντας γι' ἄλλους προορισμούς. Αὐτὸ
τὸ βάδισμά των στὰ δικά μου μονοπάτια,
τὸ προσωρινόν, ἐσμίλευε τὴν θλίψιν μου
- ἂν καὶ περιχαρεῖς τῶν οἱ στιγμὲς ὑπῆρξαν -
στῆς ποιήσεώς μου τές πτυχές, διέγραφε ἀφειδῶς
τῆς τέχνης μου τοὺς τρόπους καὶ τές πρακτικές.

Τὸ πέρασμά των ἄφηνε ἴχνη, τῆς πορείας σημάδια
ἐφαίνονταν στοὺς λόγους καὶ στές μουσικές.

Ὅμως, ἀπ' τὴν πολλὴν τὴν τέχνην καὶ τὴν ποιήσιν πίσω
ἐσύχναζεν κρυφὰ τῆς ἔνωσης ὁ πόθος, τές στιγμὲς
ὅσον τὰ λατρεμένα εἶδωλα περνοῦσαν. Μὰ ἦσαν
πάντοτε περάσματα: προορισμὸς δέν ἔγινε ποτέ.

[1. 12. 2002]

ΣΥΝΑΓΩΓΕΣ

Ἔως πολὺ τὴν ἔζησα τὴν ἡδονήν. Αὐτὴν
ἐζήτησα νὰ βρῶ εἰς τές συναγωγές
τῶν ὠραιωτάτων νεανικῶν, ἰδανικῶν σωμάτων
εἰς τοῦ μυαλοῦ τές κάμαρες, τῶν ἀρωμάτων
τές μνήμες, εἰς ἐκτάκτους καὶ περιπαθεῖς φωνές
πού ἀκούστηκαν παλιὰ καὶ σβήσαν. Πλήν

ἀπὸ τ' ἀρώματα καὶ τές γλυκές φωνές των
πιὸ ἔντονες τοῦ βλέμματος καὶ τῶν χειλιῶν οἱ ἀναλαμπές
μ' ἔρχονται πίσω. Ἐξάισια βλέμματα, πού πρὶν
καλῶς ἐννοηθοῦν, ἀφήνονταν στὴν προσμονήν
καὶ χεῖλη αἰσθητικά, ζεστά, πού στές κρυφές συναγωγές
ἀνεπαισθήτως μὲ ἀποκάλυπταν τές διαφορές των.

Ἔως πολὺ τὴν θέλησα τὴν ἡδονήν. Τὴν ἠῦρα
μόνον εἰς τοῦ μυαλοῦ τές κάμαρες, κρυφὰ.
Εἰς τῶν αἰσθητικῶν χειλιῶν τὴν διαφορὰν,
στῶν ἐξαισιῶν βλεμμάτων τές ματιές τὴν ἠῦρα.

[17.9.2002]

ΔΕΝ ΕΓΕΡΑΣΑΝ

Ὅποτε διάβαζα Καβάφη, ἦταν γιὰτὶ θᾶχα βυθιστῆ σ' ἓνα πηχτὸ, ἐγκλειστικὸ προσωπικὸ
σκοτάδι, εἴτε κάποια ψυχικὴ ἔρευνα θᾶχε ἀποδώσει πικροὺς καρπούς ἢ κάποιο φιλικὸ –
συντροφικὸ πρόσωπο θᾶχε ἀρνηθῆ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴ φαντασιωσικὴ εἰκόνα πού εἶχα γιὰ
κεῖνο, θάφοντας τὴ διάθεσί μου μὲ φθινόπωρο καὶ προσθέτοντάς μου ψυχικὸν γῆρας.
Ἐντούτοις, τὸν ἀναζητοῦσα τὸν ποιητὴ, γιὰτὶ μέσα ἀπὸ τὴ δική του ἐκλεπτυσμένη θλίψιν, τὸ
δικό του ἀνέφικτο τὸ τόσο ἐφικτὸ στὴ φαντασίωσιν, ἀποκρυσταλλωνόταν ἡ δική μου
ἀπογοήτευσίς σὲ μιὰ ὀπτικὴ ἐπαφὴ μὲ τὸ ἐπέκεινα. Ἦταν δε γιὰ μένα τόσο αὐτονόητα τὰ
γεγραμμένα του, σὰν νᾶχαν βγῆ ἀπὸ δική μου πέννα, καὶ πῶς μπορούσε κάποιος νὰ μὴν τὰ
βλέπῃ ἔτσι, ἀναρωτιόμουν. Πῶς ἔζησε μὲς τὴν ποιότητά του, μὲς τοῦ μυαλοῦ τές κάμαρες,
τῶν ἀρωμάτων τές κλίνες... Δέν ἦταν ἀπογοητευμένος ὁ Καβάφης· φαίνεται νᾶξερε πῶς τὸ
βίωμα ἐντὸς ἰσοδυναμοῦσε – ἴσως καὶ νὰ ὑπερτεροῦσε – τοῦ πραγματικοῦ. Ἡ τόσο ἰδιαίτερη
γλῶσσα του, ἀπλὴ κι ὡστόσο μεγαλοπρεπὴς σὰν πού ταιριάζῃ σὲ ἀλεξανδρινόν, γλῶσσα πού
ποιητικὴ ἀδεία μεταμορφώσῃ τὸ τετριμμένο, τὸ ἐσφαλμένο σὲ ὑψηλοτάτη εἰκονογραφικὴ
τέχνη, πού ὑπηρετῆ οὐσιωδῶς τὴν ἑλληνιστικὴ αἴσθησι τοῦ μέτρου, πού ἀκτινοβολῆ
λεπτότατες ἀποχρώσεις τῆς ἡδονῆς – ἀγαπημένη λέξις – καὶ τοῦ ἔρωτος, τὰ πάντα ἐστεμμένα
μὲ καθαρτικὴ λύπη.

Σὰν σώματα ὠραῖα νεκρῶν, διάβασα μιὰ μέρα, κι ἦλθεν ἐμπρὸς μου, τ' ὀρκίζομαι, ἡ εἰκὼν
του, τοῦ μαυσωλείου πού εἶχα κλείσει τίς δικές μου ἐπιθυμίες πού δέν ἐγέρασαν ποτέ, μὲ
ρόδα στὸ κεφάλι καὶ στὰ πόδια γιανσεμιά, καὶ μύρισα τὰ λιθάνια κι ἄκουσα τις ψαλμωδιές
καὶ στοχάστηκα - ἀπὸ τότε μέχρι τὰ σήμερα πόσες ἔτσι τελικὰ δέν ἀξιώθηκαν τὸ φεγγερὸ
πρωτῆ, κι αἴφνης γέμισε τ' αὐτὴ μου ἀπὸ μιὰ ρε ἐλάσσονα κι ἔκατσα κι ἔγραψα τὸ πρώτο μου
τραγούδι – τόλμησα - πού ἀπὸ κεῖ ξετυλίγοντ' ὅλα, ἀπ' τές Ἐπιθυμίες πού δέν πρόκειται
ποτέ νὰ γεράσουν, θαρρῶ.

Ὁ Καβάφης εἶν' ἴσως ὁ μόνος ποιητὴς πού μὲ κάνει νὰ βλέπω τὴ μουσικὴ του. Ἐγὼ δέν
κάνω τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ ἀκολουθῶ τοὺς χαραγμένους στίχους του· ἐπιτυχῶς ἢ ὄχι, δέν
θὰ πῶ, δέν εἶμ' ἐγὼ ἀρμόδιος. Γιὰτὶ, φρονῶ, ἡ μουσικὴ τοῦ Καβάφη κωδικοποιήθηκε μὲσα
τους μὲ τέχνη ἐκλεκτὴ κι ἀλοίμονο, τὸν κώδικα ἐκείνον πού θὰ στὴ χάριση, πολὺ ἐπώδυνο
καὶ σπάνιο εἶναι νὰ τὸν ἔχῃς.-